

819.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 października 1923 r.

w sprawie podwyższenia djet przy podróżach służbowych na obszar w. m. Gdańska.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429), art. 10 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 430), art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 431), art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 433), art. 21 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) i art. 7 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226) zarządza się co następuje:

§ 1. Z tytułu podróży służbowych odbytych w czasie od dnia pierwszego do 15 września 1923 r. na terytorjum w. m. Gdańska przysługują funkcjonarjuszom państwowym następujące djetyienne:

stopień służbowy:	marek niemieckich:
I i II	50 milionów
III i IV	45 "
V	37 "
VI	32 "
VII	30 "
VIII	25 "
IX i X	22 "
XI i XII	15 "

§ 2. Z tytułu podróży służbowych odbytych na terytorjum w. m. Gdańska począwszy od dnia 15 września 1923 r. przysługują funkcjonarjuszom państwowym następujące djetyienne:

stopień służbowy:	marek niemieckich:
I i II	120 milionów
III i IV	100 "
V	85 "
VI	76 "
VII	68 "
VIII	57 "
IX i X	50 "
XI i XII	35 "

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

820.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 października 1923 r.

w sprawie podwyższenia wynagrodzenia funkcyjuszów pocztowych za czas spędzony w służbie w pocztach ruchomych (ambulansach pocztowych) i przy konwojowaniu poczty na kolejach.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) o uposażeniu urzędników i niższych funkcyjuszów państwowych zarządza się co następuje:

§ 1. Należyłości godzinowe funkcyjuszów pocztowych za czas spędzony w służbie w pocztach ruchomych i przy konwojowaniu poczty na kolejach, określone w paragrafie 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 79, poz. 623) ustala się jak następuje:

- a) dla urzędników ambulansowych 8.000 mk.
- b) „ samodzielnych kierowników ambulansów drugorzędnych (ambulansów konduktorskich) 6.000 mk.
- c) dla niższych funkcyjuszów jeżdżących w ambulansach niesamodzielnie 5.500 mk.
- d) dla konwojantów poczty kolejną 4.000 mk.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1923 r.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Poczty i Telegrafów: *Moszczyński*

821.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 14 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie pełnomocnictw pocztowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310), zarządza się co następuje:

§ 1. Każdy adresat może za pomocą pełnomocnictwa pocztowego upoważnić jedną lub więcej osób do potwierdzenia odbioru i podejmowania w jego imieniu wszystkich lub pewnych tylko rodzajów przesyłek pocztowych, nadchodzących pod jego adresem.

W tym celu musi mocodawca wystawić dla upoważnionego pisemne pełnomocnictwo pocztowe i złożyć je we właściwym oddawczym urzędzie pocztowym.

Pełnomocnikami (upoważnionymi) mogą być tylko osoby fizyczne.

§ 2. Bez względu na pełnomocnictwo pocztowe muszą być doręczane tylko do rąk własnych adresata:

- a) przekazy Pocztovej Kasy Oszczędności zaopatrzone uwagą: „do rąk własnych, z wyłączeniem pełnomocnika”;
- b) przesyłki za zwrotnym poświadczeniem odbioru, lub przekazy za zwrotnym poświadczeniem wypłaty, jeżeli zawierają uwagą: „do rąk własnych”, lub „własnoręcznie”;
- c) pisma władz (urzędów) sądowych i skarbowych, które na podstawie osobnego zarządzenia, wydanego w porozumieniu z odpowiednimi władzami muszą zawierać na adresie dopisek: „do rąk własnych z wyłączeniem pełnomocnika”.

§ 3. Pełnomocnictwo pocztowe winno zawierać następujące istotne szczegóły:

- a) pełne imię i nazwisko pełnomocnika, oraz jego zawód i miejsce zamieszkania (dokładny adres);
- b) wyraźną wzmiankę, czy pełnomocnictwo obejmuje wszystkie rodzaje przesyłek pocztowych, w razie zaś ograniczenia, dokładne wyszczególnienie, jakie rodzaje przesyłek wolno podejmować w imieniu mocodawcy;
- c) podpis zarówno mocodawcy jak i pełnomocnika;
- d) datę wystawienia, czasokres, przez jaki pełnomocnictwo pozostaje w mocy, dokładny adres odbiorcy przesyłek pocztowych oraz nazwę oddawczego urzędu pocztowego.

Pełnomocnictwo pocztowe nie może zawierać żadnych warunków.

Pełnomocnictwo mężatki na obszarze b. dzielnicy pruskiej i rosyjskiej winien podpisać także jej mąż.

Pełnomocnictwo osoby niepełnoletniej winien podpisać jej opiekun względnie także współopiekun.

§ 4. Jeżeli mocodawca upoważnia kilka osób, wówczas musi być w pełnomocnictwie wyraźnie zaznaczone, czy każdy z pełnomocników na własną rękę i niezależnie od innych pełnomocników może podejmować i kwitować odbiór przesyłek pocztowych, czy też są oni łącznie do tych czynności upoważnieni (pełnomocnictwo kolektywne). W pierwszym wypadku musi mocodawca przy nazwiskach odnośnych pełnomocników umieścić odpowiednią uwagę np. „każdy z osobna”, w drugim wypadku: „łącznie, kolektywnie, razem”.

Wszyscy pełnomocnicy łącznie muszą być razem obecni, w celu podjęcia i potwierdzenia odbioru przesyłek pocztowych, w przeciwnym razie musi być złożone osobne oświadczenie odbioru przesyłek w urzędzie pocztowym.

§ 5. Złożenie przez mocodawcę we właściwym pocztowym urzędzie oddawczym nowego pełnomocnictwa, równa się odwołaniu poprzedniego, choćby termin jego jeszcze nie wygasł.

§ 6. Podpis mocodawcy na pełnomocnictwie pocztowym musi być uwierzytelniony. Uwierzytelnienia mogą dokonać: sąd, notariusz, urzędnik, któremu przysługuje prawo używania publicznej pieczęci urzędowej, wreszcie izby handlowe i przemysłowe. Urzędnikom pocztowym nie wolno dokonywać uwierzytelnienia.

W uwierzytelnieniu musi być podane wyraźnie imię, nazwisko i zawód (zajęcie) mocodawcy. Same przytoczenie nazwy firmy nie jest wystarczające.

Pełnomocnictwo osób nieumiejących lub nie mogących się podpisać winno być sporządzone przed notariuszem lub sądem.

§ 7. W sprawie uwierzytelnienia zagranicznych pełnomocnictw pocztowych, w szczególności tych, mocą których osoby osiadłe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zostają upoważnione przez zagraniczne firmy i przedsiębiorstwa do podejmowania przesyłek, nadchodzących do Polski pod adresem odnośnych firm i przedsiębiorstw, miarodajne są

w pierwszym rzędzie przepisy legalizacyjne, które w drodze konwencji zostały ustalone między Polską a państwem, w którym odnośna firma lub przedsiębiorstwo ma swoją główną siedzibę, lub w którym wystawia się pełnomocnictwo pocztowe. W braku odnośnej konwencji, podpisy mocodawców na pełnomocnictwach pocztowych zagranicznych winny być zawsze poświadczone przez uprawnioną do tego władzę miejscową zagraniczną a nadto, o ile pełnomocnictwo wystawione jest przez osobę prawną (firmę, spółkę, przedsiębiorstwo, towarzystwo, instytucję i t. d.) władza miejscowa winna oprócz poświadczenia podpisu stwierdzić uprawnienie osób, które podpisały pełnomocnictwo, do wystawienia tego pełnomocnictwa w imieniu danej osoby prawnej. Nadto musi być pełnomocnictwo zaopatrzone klauzulą legalizacyjną miejscowego poselstwa polskiego, konsulatu lub agencji konsularnej, która to klauzula oprócz poświadczenia podpisu właściwej władzy zagranicznej ma zawierać zaświadczenie, że dane pełnomocnictwo pocztowe zostało sporządzone zgodnie z prawami danego państwa zagranicznego.

§ 8. Uwierzytelnienia podpisu mocodawcy nie wymaga się przy pełnomocnictwach wystawionych przez państwowe władze i urzędy cywilne i wojskowe, tudzież przez władze i urzędy komunalne, jeżeli pełnomocnictwa te poza podpisem odnośnego kierownika będą zaopatrzone w odcisk pieczęci urzędowej i bieżący numer czynności danej władzy (urzędu).

§ 9. Mocodawca nie może przedłużać terminu ważności pełnomocnictwa pocztowego, wystawionego na pewien czasokres, lecz musi w tym celu wystawić nowe pełnomocnictwo.

Odwołanie pełnomocnictwa może nastąpić pisemnie i w każdej chwili.

§ 10. O zgaśnięciu pełnomocnictwa pocztowego, przed upływem czasokresu ważności musi być oddawczy urząd pocztowy zawiadomiony na piśmie.

Jeżeli pocztowym urzędem oddawczym dla przesyłek pocztowych, które pełnomocnik ma podejmować za mocodawcę, ma być nowy pocztowy urząd oddawczy, to pełnomocnictwo pierwotnie wystawione jest ważne dla nowego pocztowego urzędu oddawczego.

§ 11. Mocodawca może zawsze pomimo wydania pełnomocnictwa podejmować osobiście przesyłki dla niego nadchodzące, co nie narusza wcale ważności złożonego pełnomocnictwa.

§ 12. Pełnomocnictwa pocztowe należy z reguły wystawiać na formularzu pocztowym. Pełnomocnictwa nie wystawione na pocztowych formularzach, należy tylko wówczas przyjmować, jeżeli w istotnych szczegółach odpowiadają osnowie pocztowych formularzy. Pełnomocnictwa poprawiane, wycierane, albo w ten sposób powalane, lub uszkodzone, że pierwotnie wpisane wyrazy są nieczytelne, należy odrzucać.

§ 13. Za przyjęcie, zapisanie i przechowanie pełnomocnictwa pocztowego pobiera się opłatę, oznaczoną w taryfie pocztowej. Pełnomocnictwa określone w § 8 są wolne od opłat pocztowych.

§ 14. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie znosi się przepisy dotychczasowe o pełnomocnictwach pocztowych, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

Minister Poczt i Telegrafów: *Moszczyński*

822.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 31 sierpnia 1923 roku

w przedmiocie podwyższenia opłat szynkarskich i konsumcyjnych od piwa na obszarze b. Galicji.

Na podstawie ust. 3 art. 1 ustawy z dn. 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 831) o zmianie ustawy z dn. 20 grudnia 1905 r. (Dz. U. Kr. 1906 r. № 11) o pobieraniu na obszarze b. Galicji opłat szynkarskich, oraz ustawy z dn. 13 lutego 1903 r. (Dz. U. Kr. № 24) o pobieraniu na tymże obszarze opłaty konsumcyjnej od piwa zarządza się co następuje:

§ 1. Oznaczone w § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 31 maja 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat szynkarskich i konsumcyjnych od piwa na obszarze b. Galicji (Dz. U. R. P. № 63, poz. 480) stawki opłat szynkarskich tudzież opłat konsumcyjnych od piwa podwyższa się siedmiokrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Skarbu: *H. Linde*

823.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 25 września 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na na cele odbudowy kraju.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dn. 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. № 87 poz. 676) zarządza się co następuje:

§ 1. Daninie lasowej podlegają osoby fizyczne i prawne będące właścicielami:

- 1) lasów,
- 2) masy drewna użytkowego, znajdującego się na pniu, w stanie ściętym lub wyrobionym w lesie.

Za drewno użytkowe uważa się takie, które służy do celów technicznych, przemysłowych i handlowych z wyjątkiem drewna karpinowego i opałowego.

§ 2. Podstawą do wymiaru daniny lasowej są:

- 1) drzewostany przypadające do cięcia w lasach wolnych od służebności w okresie lat 1923/24 do 1932/33, a w lasach obciążonych służebnościami w okresie lat 1923/24 do 1927/28,

- 2) masa drewna użytkowego znajdującego się w lesie w stanie ściętym lub wyrobionym pochodząca z tych etatów.

§ 3. Od daniny lasowej wolni są:

- 1) właściciele lasów, których obszar nie przekracza 50 ha;
- 2) właściciele masy drewna, jako też drzewostanów, którzy udowodnią, że drewno zakupili na cele własnej odbudowy do ilości potrzebnej na odbudowę zniszczonych budynków w czasie wojny w przedwojennych rozmiarach tych budynków. Jako dowód służy świadectwo wydane przez właściwy organ Ministerstwa Robót Publicznych.

§ 4. Wysokość daniny lasowej wynosi 30% masy drewna użytkowego etatów rębnych z okresów oznaczonych w § 2 nin. rozp.

W razie pozbycia przez właściciela lasów lub drzewostanów drewna użytkowego z tych etatów w całości lub częściowo, danina lasowa obciąża nabywcę tegoż drewna w odpowiedniej części.

Danina lasowa pobierana w gotówce winna stanowić równowartość masy drewna. Równowartość określa się według cen drewna ustalonych na zasadzie przepisów art. 7 ustawy o daninie lasowej tudzież § 16 nin. rozp.

§ 5. Drewno budulcowe oddane urzędom odbudowy do dn. 1 stycznia 1922 r. na podstawie ustawy z dn. 28 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 20 poz. 229) będzie zaliczone na poczet daniny lasowej, przyczem za każdy metr sześcienny drewna oddanego w stanie tartym liczyć się będzie 2.0 m³ drewna w stanie okrągłym.

Drewno budulcowe oddane na powyższe cele na podstawie powołanej ustawy po dniu 1 stycznia 1922 r. będzie zaliczone na poczet daniny lasowej w tensam sposób, jak drewno oddane do 1 stycznia 1922 r.; jednak płatnik winien zwrócić na cele odbudowy kraju pobraną za to drewno należność pieniężną przewartościowaną według stosunku marki polskiej do franka złotego w dniu pobrania należności i w dniu jej zwrotu według kursu Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 6. Dla uiszczenia daniny lasowej dozwala się na wycięcie w lasach nieobciążonych służebnościami 5-letniego etatu rębego w ciągu lat 3-ch w równych rocznych ilościach.

§ 7. Danina lasowa będzie pobierana w całości lub częściowo bądź w naturze, bądź w ekwiwalencie pieniężnym.

§ 8. W razie pobierania daniny w naturze, obowiązany do jej uiszczenia powinien wydać drewno z eksploatowanych cięć położonych najbliżej miejsc zniszczeń i dostępnych do wywozu drewna. Na wypadek sporów w tym względzie miejsce, skąd drewno ma być wzięte, wyznacza starosta. Decyzja Starosty podlega wykonaniu bezwzględnie.

§ 9. Starosta udzieli właścicielowi lasu, drzewostanu lub masy drewna ściętego, względnie wyrobionego, znajdującego się jeszcze w lesie, wykaz osób uprawnionych do otrzymania drewna na odbudowę ze wskazaniem ilości i gatunku drewna oraz czasu, do którego drewno ma być wydane i zabrane.